

Misjonsalliansen driver diakonale misjons- og utviklingsprosjekter i ni land i Latin-Amerika og Asia

VI GIR TROEN HENDER

Les mer om Misjonsalliansen i [tsjili]
Bli gratisabonnet:
Send SMS med: NMA MV (ditt navn og
adresse) til 2180.

Misjonsalliansen
PB 6863 St.Olavs plass
0130 Oslo
TLF 22 94 26 00
info@misjonsalliansen.no
BANKGIRO 3000 16 00040

misjonsalliansen
www.misjonsalliansen.no

– Misjonen h

Terje Tvedt vil tale om det han mener alle tier om: Misjonens dobbelkommunikasjon og Norads skylapper.

Heidi Marie Lindekleiv

heidiml@vl.no

22 310 427

– Sekulære begreper, tenkemåter og begrunnelser for aktiviteter har sivet inn i misjonsorganisasjonene fordi de må rapportere om pengebruken til sekulære myndigheter, sier mannen som har opplevd å få hele Misjons-Norge på nakken: Han skrev manuset til TV 2-dokumentaren «Statsmisjonærene», som flere av misjonens ledere mente var ledd i et anti-kristent felttog.

Terje Tvedt understreker at utspillet ikke handler om å være for eller mot misjon, men å forstå hvilke verdikoder som har preget utviklingen av bistandsfeltet:

– Dette innebærer å ta misjonens prosjekt på alvor i en sekulær tid, konkluderer Tvedt når Vårt Land møter ham i andre etasje av norsk akademias høyborg, det sorte Universitetsbiblioteket i Oslo.

To språk. Tvedt mener han har dokumentert at misjonens samkvem med staten har ført til en profesjonalisering av misjonsorganisasjonene, hvor misjonens ledere fører to språk: Ett om å vinne verden for Jesus og gå ut til de unådde folkeslag, som de bruker på møtene i misjonsforeningene, og ett om å være «grasrotorienterte», «kjønnsbevisste» og «fleksible», som de bruker på bistandsmyndighetenes kontorer.

– De bør strengt tatt ikke være fleksible hvis de har bestemte fortolkninger av kristendommen. En av årsakene til at de eksisterer, er at de har bestemt seg for å være ikke-fleksible på hva de vil her i verden, sier Tvedt.

– Relasjonen til staten er ikke bare økonomisk, men også politisk og administrativ. For å få tilgang til statens penger, har de måttet drive omfattende rapportering til staten, og blir da tvunget til å følge statens retningslinjer. De må rapportere i et byråkratisk-administrativt språk, og måle seg selv med sekulære mål.

– Da holder det ikke å snakke om antall frelste sjeler?

TERJE TVEDT

Forfatter og professor

Forskningsleder ved Senter for utviklingsstudier, Universitetet i Bergen.

Fikk Fritt Ords Pris i 2007.

Et av hans spesialområder er vannets betydning for konflikt og utvikling. I 1997 kom boka *En reise i vannets historie*.

TV-serien «En reise i vannets fremtid» vises i påsken.

– Man kan ikke snakke om frelste sjeler. I det øyeblikket man snakker slik bryter man statens retningslinjer for å få støtte. Det er derfor jeg sier at misjonen har utviklet en profesjonell tospråklighet. For hvordan skal man ellers beskrive det historiske faktum at organisasjoner som Pinsebevegelsens Ytremisjon og Misjonssambandet – begge evangeliske, styrt av misjonsbefalingen, og negative til statskirkeordningen og statens innblanding i det religiøse liv — så profesjonelt har utviklet et annet språk, og er blitt noen av de mest strømlinjede mottakerne av statlig bistand gjennom 50 år, sier Tvedt.

Bind for øynene. Tvedt ønsker å få myndigheter og misjonsorganisasjoner til å se konsekvensene av tilpasningene de har gjort til hverandre etter at det statlige bistandssystemet dukket opp etter 2. verdenskrig: Et prosjekt som ble til i enighet mellom misjonsvenner i KrF og misjonsskeptikere i SV og

«I det øyeblikket man snakker om frelste sjeler bryter man statens retningslinjer for å få støtte. Det er derfor jeg sier at misjonen har utviklet en profesjonell tospråklighet.»

Terje Tvedt om det han oppfatter som misjonens hoveddilemma innen Bistands-Norge anno 2008

på Aps venstreside – og for å få alle på laget, satte man bind for øynene: Bistand var nøytralt og misjonsorganisasjoner var «som alle andre».

– Oppmerksomheten om veridipluralismen i samfunnet har ikke vært skarp nok til at man har sett og reflektert over betydningene av at man har hatt misjonsorganisasjonene til å drive bistand på vegne av staten. Norad sier «vi ser på misjonsorganisasjonene som en hvilken som helst annen organisasjon», og det kan de selvsagt gjøre. Men det er to problemer ved dette, hevder Tvedt.

For det første mener han Norad frarøver misjonen retten til sitt eget prosjekt: Å frelse sjeler.

– Det betyr ikke at misjonsorganisasjonen ikke også kan være opptatt av fattigdomsspørsmål, men 'at the end of the day' vil det avgjørende være at man har fått tilgang til evangeliet. Men noe av den viktigste historiske betydningen til det internasjonale bistandssystemet har nettopp vært at man har hatt makt til å sekularisere religiøse særgruppers språk og interessefelt. Man har skapt en global diskurs hvor alle er enig, selv om man egentlig ikke er det, sier Tvedt.

Prinsipper. For det andre mener Tvedt det er en bemerkelsesverdig offentlig taushet om et viktig utenrikspolitisk dilemma:

– Hvorfor er det omtrent ingen debatt i Norge om landet

ar to tungger

Norad frarøver misjonen retten til sitt eget prosjekt: Å frelse sjeler, mener professor og forfatter Terje Tvedt.

Foto: Kai-Otto Melau

ønsker å fremstå på den internasjonale arena, representert av fundamentalistiske misjonsorganisasjoner, i en tid der religiøse spørsmål blir viktigere og viktigere i en tid der religiøse spørsmål blir viktigere og viktigere? Jeg har stilt det retoriske spørsmålet «hva hvis Saudi-Arabia sendte islamske organisasjoner med penger til å bygge skoler i Nord-Norge, der vi alle vet at målsettingen egentlig er å omvende nordmenn til muslimer»?

– Misjonens forsvar er at det ikke bare er de som eksporterer verdier?

– Det har de selvsagt helt rett i. Nøytralitet er en umulighet. Alle driver misjonering på ett eller annet vis, for ett eller annet verdisystem. Spørsmålet er bare på hvilken måte de gjør det, og hvordan dette er i samsvar med statens utenrikspolitiske strategi. Men dette er ingen interessert i å diskutere, mener Tvedt.

Han trekker fram at det ikke er en historisk årsaksforbindelse mellom bistand og misjon, da bistandssystemet ble etablert av den amerikanske regjeringen i 1949 som et utenrikspolitisk virkemiddel.

Madagaskar. – Bistand i Norge oppsto først og fremst som et svar på dette amerikanske initiativet og andre europeiske lands svar på initiativet.

Tvedt vil likevel ikke under-

vurdere den rollen misjonen har spilt i bistandssystemet i perioder. Han trekker fram to eksempler:

– Madagaskar er blitt et viktig samarbeidsland fordi misjonen har jobbet for det, og misjonen har spilt en viktig politisk rolle i landet. Norge har store bistandsprosjekter i Sylhet-provinsen i Bangladesh fordi hovedkvarteret til Santalmisjonen lå her.

Vekkelse. Samtidig med at tilknytningen til staten er blitt sterkere, mener Terje Tvedt det er lite som tyder på at misjonsorganisasjonene diskuterer hva dette har å si for misjonens på lang sikt. Som for eksempel hva som er effektive misjonsstrategier. Han peker på at det er dem som ikke legger noe mellom fingrene, som har evnet å skape størst vekkelsesbølger:

– Det går et klassisk skille mellom den mer diakonalt og sosialt orienterte misjonen, og den evangeliske. Men jeg har ikke sett mange spor av at misjonsorganisasjonene revurderer oppfatningene av hva slags arbeid som lønner seg. Det er relativt liten oppmerksomhet i norske misjonsmiljøer om forskjellene seg imellom, til internasjonale organisasjoner, og hva som skjer innenfor den amerikanskinspirerte vekkelsesbevegelsen.

– Misjon-Norges tilknytning til dette sekulært begrunnede

bistandssystemet må ha hatt en stor og ganske spennende betydning for misjonsorganisasjonene og deres interne liv og deres lederskap. Når penger fra staten, administrasjon, og rapportering har betydning, har det skapt grunnlag for utvikling av ledergrupper med en annen kompetanse enn hva de trenger innenfor lavkirkelige vekkesbevegelser.

Underspill. – Så om aktiviteten faller og brannen for Jesus dør ut, har man bare seg selv å skyld på, fordi man har valgt ledere som har vært opptatt av andre ting?

– En slik diskusjon vil det ikke være urimelig om ble ført hos misjonsorganisasjonene. De kan jo ikke skyld på noen andre. For misjonsorganisasjonene selv har underspilt at de er misjonsorganisasjoner. De vil rett og slett ikke bli karakterisert som det de selv er. Nei, de er som alle de andre.

– Blir de oppfattet som dette blant de andre, eller taler Norad også to språk?

– Nei. Innenfor det internasjonale bistandssystemet er det også skapt en forestilling om at det sekulære er enerådende. De store religiøse organisasjonene er blitt oppfattet som den korte bistandstradisjonens juniorpartnere, og er demed blitt undervurdert.

Les misjonsorganisasjonenes svar i fredagsavisen

Synes du verden er urettferdig?

I Okhaldhunga i Nepal koster en operasjon 600 kroner. For noen betyr det at de må ta opp et lån, som de bruker et helt liv til å betale tilbake. Liv går tapt fordi familien mangler noen hundrelapper. Som fadder kan du ved å gi 200 kroner i måneden i ett år, gi fem nepalesere livsviktige operasjoner.

Klipp ut kupongen og send til

Normisjon v/innsamling
pb. 7153 St. Olavs plass
0130 OSLO.

Eller send en mail med navn, adresse, telefonnummer og gavebeløp til innsamling@normisjon.no

Telefon: 23 30 10 00

www.normisjon.no

Vil du betale en operasjon for en nepaleser, bruk konto 1503 02 13537 merk operasjon Okhaldhunga sykehus.

- Jeg vil gi 200 kr per måned
 Jeg vil gi. kr per måned

Navn

Adresse

Postnr. /sted

E-post

Telefon

normisjon

Fadder Okhaldhunga